

РЕШЕНИЕ

№ 3799

гр. София, 11.06.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XX КАСАЦИОНЕН
СЪСТАВ**, в публично заседание на 14.05.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Стефан Станчев

ЧЛЕНОВЕ: Миглена Недева

Боряна Бороджиева

при участието на секретаря Дора Тинчева и при участието на прокурора Кирил Димитров, като разгледа дело номер **3160** по описа за **2021** година докладвано от съдия Стефан Станчев, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от АПК, във връзка с чл. 63, ал. 1 от ЗАНН.

С решение от 19.02.2021 г., постановено по н а х дело № 21799/2018 г. от Софийски районен съд, НО, 97 състав е потвърдено Наказателно постановление № 22-005374/03.12.2018 г., издадено от директора на Дирекция Инспекция по труда - С., с което на [фирма] е наложена имуществена санкция в размер на 2000 лв. за нарушение на чл. 415, ал. 1 от Кодекса на труда. В срока и по реда на чл. 211, ал. 1 от АПК, вр. чл. 63, ал. 1 от ЗАНН решението е обжалвано от търговеца. Наведени са касационни основания за неправилност поради постановяването му в нарушение на закона, при допуснати съществени процесуални нарушения - чл. 348, ал. 1, т. 1 и т. 2 от НПК вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2-ро от ЗАНН. Иска се АССГ да постанови решение, с което да отмени решението на СРС и да отмени НП. Претендира се заплащане на разноски.

Ответникът отрича основателността на касационната жалба. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Участващият по делото прокурор от СГП поддържа становище за неоснователност на касационната жалба.

Съдът, като взе предвид релевираните касационни основания и служебно съобразно чл. 218, ал. 2 АПК, провери съответствието на обжалваното решение с процесуалните

изисквания, свързани със съществуването и упражняването на субективното публично право на жалба и с материалния закон, намира за установено следното:

Касационната жалба е допустима като подадена от легитимиран субект срещу подлежащ на касационен контрол акт и при спазване на установения за това преклузивен 14-дневен срок.

К. контрол на оспореното съдебно решение, осъществяван от АССГ, е ограничен от въведените с жалбата основания с изключение на съответствието му с материалния закон и съществените процесуални изисквания, свързани със съществуването и упражняването на субективното публично право на жалба, за които следи служебно. Касационната инстанция обсъжда правни, а не фактически въпроси, поради което не събира и не преценява доказателства, а проверява само законосъобразността на изводите на решаващия съд.

За да потвърди НП, СРС е приел за установено от фактическа страна, че при извършена последваща проверка на 25.10.2018 г. по седалище и адрес на управление на [фирма] е установено, че касаторът не е изпълнил задължително предписание за отстраняване на констатираните нарушения, дадено му на основание чл. 404, ал. 1, т. 1 КТ с допълнение към протокол ИП № 1833619/03.10.2018 г. връчен на 03.10.2018 г. Съгласно предписанията по допълнение към протокол от 03.10.2018 г., работодателят следва да изплати уговорените трудови възнаграждения за извършената работа за м. 08. 2018 г. на И. съгласно чл. 128, т. 2 КТ в срок до 08.10.2018г. На 25.10.2018 г. е установено, че това предписание не е изпълнено. Взети са обяснения от управителя на дружеството работодател по реда на чл. 402 от КТ на 25.10.2018 г.. За установеното нарушение е съставен АУАН на 29.10.2018, а на 03.12.2018 г. е издадено оспореното наказателно постановление.

Въззивният съд е обосновал извод, че при съставянето на АУАН и издаването на НП не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила. По безспорен начин се установяват извършването на нарушението, обстоятелствата, при които е извършено, както и лицето, което следва да бъде санкционирано. Изложени са съображения за неприложимост на чл. 28 ЗАНН.

Решението е незаконосъобразно и се дължи отмяната му. Касационен състав не приема, въззивен съд да е обсъдил фактическите обстоятелства, така както са представени по административнонаказателната преписка, нито да е обсъдил относимостта и достоверността на допуснати от него гласни доказателствени средства, а по точно – показанията на К. и К.. Св. К., като лице подало сигнал до ДИТ за неизплатени трудови възнаграждения не отрича, да е бил информиран, че е търсен на известен адрес в С. и П., включително и от полицейски служители. От полиция разбрал, че е търсен от бившия му работодател. В с.з. свидетелят признава, че е получил дължимите му от работодател заплати и няма неизпълнени задължения. Към въззивната жалба е представена и товарителница за неуспешна доставка на писмо на адрес в [населено място], с изрично отбелязване „покана за изплащане на трудово възнаграждение и обезщетение за отпуск“ в срока на даденото предписание от 03.10.2018 г. Работодател не е длъжен да следи движението на работниците си и тяхното местоживееене, още повече при получаване на трудовата книжка на 29.10.2018 г. в приложена към административната преписка декларация, К. сочи постоянен адрес в С.. Следва правен извод, че касаторът е бил добросъвестен и е направил дължимото да изпълни предписанието. Именно поради тази активност, лицето е открито и в срока до съставяне на АУАН е получило възнагражденията си. Платежните документи са

представени при съставяне на АУАН на 29.10.2018 г. В тази връзка, след повърхностен анализ на събраните по делото доказателства, вкл. свидетелските показания и приложимите правни норми налагането на санкция, районният съд е изложил в решението си бланкетни мотиви, които настоящият състав намира за неправилни.

Наказателното постановление е издадено в нарушение на разпоредбата на чл. 52, ал. 4 от ЗАНН. Съгласно чл. 52, ал. 4, изр. 1 ЗАНН преди да се произнесе по преписката, административно-наказващият орган е длъжен да провери акта с оглед неговата законосъобразност и обоснованост, да прецени възраженията и събраните доказателства. Административно-наказващият орган няма обаче нормативно задължение да обективира писмено тази си преценка в текста на наказателното постановление. Това не е съществено процесуално нарушение, но предвид убедителни доказателства за невъзможността да се намери на известен на касатора адрес лицето, за което се отнася предписанието в указания срок, както и изпълнение на предписанието в срока до издаване на НП, макар и със закъснение, но не по вина на работодателя, касационен състав приема единствено изпълнена формална страна по налагането на санкция, без обсъждане на обстоятелства по същество, които са в пряка относимост и значимост за това дали е извършено вмененото административно нарушение. Допуснато е и процесуално нарушение от страна на АНО, което не е проверено от въззивен съд, при наличие на оплакване в жалбата. При съставяне на АУАН от страна на пълномощника на касатора са представени доказателства, установяващи изпълнение на задълженията като работодател по изплащане на трудово възнаграждение. Представена е върната от постоянния адрес на К. пощенска пратка с покана, за явяването му и изплащане на дължими възнаграждения при прекратяване на трудовото правоотношение. Пощенската пратка е от 20.09.2018 г., преди да бъдат издавани процесните предписания. Тези и други доказателства, описани в АУАН не са коментирани от АНО, нито са изброени, като такива, а е изпълнено формалното изискване на чл. 57, ал. 1, т. 5, пр. последно от ЗАНН да се сочат доказателства, които потвърждават нарушението – в частност, тези съставени от служителите на АНО. От това, за касационен състав се налага извод, че АНО, а и въззивен съд не са провели обективно установяване на нарушението и колкото да е формален административно наказателния процес, правото на защита на касатора е съществено нарушено.

Съгласно чл. 415, ал. 1 КТ /изм. ДВ. бр. 58 от 30.07.2010г/ който не изпълни задължително предписание на контролен орган за спазване на трудовото законодателство, се наказва с имуществена санкция или глоба в размер от 1500 до 10 000 лв. Субект на нарушението е всяко лице - носител на задължението, възложено с предписанието. Неизпълнението на предписанието, установено при последваща проверка е правно-релевантният факт, пораждащ отговорността по чл. 415, ал. 1 КТ. Тогава проверяващият орган е установил, че даденото задължително предписание не е изпълнено. Касаторът като работодател е адресат на предписанието и затова при негово неизпълнение е субект на нарушението. Търговецът като всеки друг работодател е длъжен да организира дейността си в съответствие с КТ. С оглед на задълженията му по чл. 128, т. 2 КТ да изплаща уговореното трудово възнаграждение за извършената работа и даденото в тази връзка задължително предписание на контролен орган за спазване на трудовото законодателство, преди да се извърши проверката от ответника, са манифестирани действия, по обективни

причини останали неизвестни на работника да му бъде изплатено дължимото възнаграждение. От представените, но необсъдени от АНО и въззивния съд доказателства не може да се направи правен извод за неизпълнено предписание. П. е изпълнено със закъснение, но това закъснение не се дължи на бездействието, каквата е формата на нарушението, от страна на касатора.

Основателно е оплакването на касатора за неправилно определяне размера на наказанието. Преди всичко в тази връзка съдът констатира, че както в наказателното постановление, така и в обжалваното съдебно решение, не са посочени обстоятелства, обосноваващи приетия извод и последния се явява необоснован. Както бе посочено по-горе приложената разпоредба на чл. 415, ал. 1 от КТ предвижда налагане на имуществена санкция в размер от 1500 до 10000 лв. Наложена е санкция 2000 лв., т. е. близо до минималния размер, но липсват мотиви, съответни на изискванията по чл. 27, ал. 2 и 3 от ЗАНН. Не са изследвани/обсъждани и причините, поради които неизпълнението на предписанието от 03.10.2018 г. е станало, което е било в тежест на АНО, но както съдът в този състав отчита – процедурата по издаване на НП е развита едностранно и без да са изпълнени задължения по преценка на това, има ли изобщо нарушение на чл. 128, т. 2 от КТ за да се дават предписания, за нещо, което е било предприето от касатора. Възражения и доводи в тази насока са били своевременно правени от привлеченото към отговорност лице както пред АНО, така и пред първоинстанционния съд, но същите не са били обсъдени. Необсъждането на тези възражения представлява съществено процесуално нарушение, тъй като от една страна е пречатвало правото на лицето да получи адекватна защита, а от друга страна при обсъждането на тези обстоятелства както АНО, така и първоинстанционния съд биха стигнали до изводи относно законосъобразния размер на санкцията, различни от приетите.

В обхвата на проверката по чл. 218, ал. 2 АПК вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН съдът намира решението за валидно, допустимо и в несъответствие с материалния закон. В наличието на отменителни основания по чл. 348, т. 1, т. 1 – 2 НПК вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН, касационната жалба следва да се уважи, като оспореното с нея решение бъде отменено, като се постанови решение по същество, с което се отмени и наказателното постановление, като незаконосъобразно. .

При този изход на делото на касатор, своевременно поискал това, на основание чл. 63, ал. 3 от ЗАНН е дължимо присъждане на възнаграждение за двете инстанции, което е в размер на 400 лева, съгласно приложения списък .

По изложените съображения Административен съд София, XX касационен състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № 20048200 от 19.02.2021 г., на СРС, НО/97, постановено по н.а.х. дело № 21799/2018 и ПОСТАНОВИ

ОТМЕНЯ наказателно постановление № 22-005374/03.12.2018 г., издадено от директор на Дирекция инспекция по труда С., с което на [фирма] е наложена имуществена санкция в размер на 2000 лева, на основание чл. 415, ал. 1 от КТ

ОСЪЖДА Изпълнителна агенция Главна инспекция по труда да заплати на [фирма] ЕИК[ЕИК] сумата 400 (четиристотин) лева, разноски.

Решението е окончателно.

Председател:

Членове: 1.

2.

